בסוד שיח

פטור מחובת ההתמודדות

סטודנטים במדעי הטבע לכל תואר, הקופצים נשא מדוכן לעבודה גמר, יפנמי עניין רב בהמולות וכוונים של נבחרי העם לפני שנכנסה לתוקפן הפרישה האידיוטית. רבים מהבחירי מעינים כי רשות הפרסים עשי עבודה טובה יותר מהפרסים ויישרה יותר מהפרסים. ובכל מקרה משעה שנקבעו הבחירות והמניות למדעית הפרסים לכך נמת, יגעים ופעלים כל אלה שנפשם חפצה לשכת בבית הנבחרים עד בואת נשמתם כמעט.

שנה נפרך, כידוע, מיסוך המפרל. סוף סוף, אלה שרי תפקיד יבחרו את בירי המפרל להועידות. אלה שרשו זרי נים להיבחר כבירים עברו קשה מאד כדי לעודד בעלי השקפה דומה בעניינים למפרל, וכך ליום בחירת הבירים, יחזו לילה רוים אחרי המתפקדים כדי שיבחירו עבורם. מכל המלאכה הקשה ולפחות לא בירכה, יהיי מפרים 60 מיוחסים. הבי לא כתוב מיוחסים בבירות או בלי עון, ניתן למצוא בירוים יחיקים. רבנים, אנשי אקדמיה וכיוצ'. אבל בתוכם, כך נפבע, גם ארבעה יכרי הבנסת. ובירות זרי אלה עשרים, או יותר נכון, בירים לעשרי להשתין ובירנו, או כיצד הם יוכים לשמור מרכזנן הזה במנדט הבירני ולא מדוע, למשל, סגני ראשי הערים מטעם המפרל ובמדינה בישראל המקומיות, שפבדים סביב השעון למען הבירות הדתי־ציוני, צריכים לשפוף כך ליות אחרי יום עבודה מפרים כדי להיבחר בירים, ואילו אחרים אלה שרוצים להבחיר את המפרל שוחררו מהבחירות להועידות הבי שהאל זאת, לשרות שבירור לכל כי אם יהי מדרוי - יכחיר בקלות בבירים. קשה לי להאמין שקיימת עוד מפלגה שהעניקה את הפריבילגיה הזאת להבחיר הבי מת שלה, הם כך בראי להמשיך את זה פעם להשלשת בר"ן ושפעתו. לא יהיעי כלל על הזכות הבחילה הזאת שניתי נה להבחיר הבכנת שלנו עד שהאיגיל שלי בפעם וקיט מועקת עסקנים מפחידים, ששאלה "הבירני, הבירני, הבירני, למה אני כן חם לאין

בניים רבים מבפים עוה כי דעות מיסוך המפרל תרע לבעות מרשימת המפקדים את כל אלה שאין להם כל קשר עם הבירות הדתית והעשה את ללא מדא ומשוא פנים. מסקנים חיקים מדאגים מפני"בניקים שהמפקדי בחירה, והמפרת מחנאים בפעם ב"ק מעדרת חשרות כבי רים אבל נאמני התנועה בירושלים, בירי"ק ובבעה שבאחר.

וכך כותב ש"ר בדיון ליישיף בעם מרשתו, הגב רבקה וברנני, שהתפקדה בירושלים:

"1. בשם מרשתי הגב' רבקה וברנני, אשר התפקדה למפ"ל המפר הדתיות של המפלגה החשובה ביקרה לנו, הדיני מתכבד לפנות בדחיפות, בבקשה למסיק בפעם מידיי את כל אותם אלו אשר התפקדו למפ"ל בחודה שקדית וברי נה למיקום בהחירות לועידת התנועה ולפני עבת הבחירים תשס"ד 2004.

2. על"פי קיף 15 ב' ל"ל, יש להעפיד כי האדם הנחד פקד למפ"ל, יתפקד בכפפי שלו. אם הפרטנו בכפף מחזק עליו לעשות זאת בפני הבי רעדת הבחירות הבניות, תוך ותיעה בו אזנית על פיסם הבחיקה.

3. על"פי הפיקע הקיים, הדי בדיעות הבחירים קיימים בפי היום בשם מאות אנשים מכל רחבי ירושלים, אשר הדי פקדו במחנן שלא על"פי הנהל ל"ל, ופשום מה שפטים אלו אפשרי.

4. אבקש להדגיש כי פטים אלו יבואו מדיעותיו, עד לפני שלב הפרטים, כיון שהפרטנו הוא - על פני הדבר - בפעילה מלחי חקיות אשר מבחינה הלכאדית היא הבירית הפפקד ולא פעילה שבעשהה בעם לב.

5. רק כדי לפפר את הפרן, בניא להלן שפות הפכנות והמפפים המפדים של המתפקדים במחנן אשר בפי אדי ובדשנו בחברת אבן כרלקנף:

כ־20 איש באזור קפמן, 40 איש באזור הקפנדים פת, כ־120 איש באזור קיית מנחם, כ־180 איש באזור רמות, כ־90 איש באזור פסגת זאב, כ־110 איש באזור שפראל הר' ביא ונוה יעקב, כ־20 איש באזור בקעה, 50 איש פזרים ברחבי העיר". עד כאן.

מבעה מאד שרוקה בירכזים הנחילים של מצביע המ פ"ל לבנסת בירושלים ובמי בפיית"שה ובבעת שאול, התפקדות היתה הלה ביותר.

אלי זו השעה הבבונה להזכיר את "שעצת נחלי המ פ"ל" שהבלול בציונות מהשלם יהודי האקדמי. הבלכלי וכך של פזרות אלה יהיו המנים הפרשות של הציונות הדתית בשפעה הלא קלה.

הרב שלמה אבינר שליט"א: אני מקיים "לא תגורו מפני איש" ו"מדבר שקר תרחק"

חשוב מאד לראש ישיבת "עטרת כהנים" הרב הישש כית־אל, הרב שלמה אבינר שליט"א, להבחיר בי פטרוניו בסניית הפתנקות מנחקת מכל הימם אישי אישות. וכך אכר בשיחה עם "הפשפר": "קודם שיחיה נידר לכל שאני מאד מעייך והכבוד האדב את מרן הרא"ש שפירא, והכפנו הגר"ש אליהו אשר איתו בעבודת הקודש. אשריט שזכיתי להם, יחיו לאורך ימים שבים ואורכים ויביאו בפקנה של תורה לאפשה.

אנשים רבים לומר: "הגר"א שפירא, המנהיג הרוחני של הציבור הציוני הדתי". ואני רגיל לומר "של כל היהדות, יחד עם זה, גם תלמיד קטן, פותר לו לומר רשע, ולפעמים חייב לומר רשע. אשילו תלמיד של הרב עצמו. נאמר שאם הוא ישב שלא כדבן, שאפור לו לשתוק, שכתוב "מדבר שקר תרחק" (שכועות לא) או שפני שכתוב "לא תגורו מפני איש" - "לא תבניט רבריך מפני איש" (סנהדרין ז:). לכן מה? הילים (בסנהדרין) מן הפר (שם לב), בקטן, שכא הקטן לא יגיד לומר רשע אפני שיהיב הגדול ויעבור על "לא תגורו מפני איש" (שם לו), ועיין מהלוקת ר' יוחנן.

אין משמע פנים בלימוד תורה הריב והלמיד הקטן לר' דוף אפי האמת, האת גם אם הוקפים אותו. מעשה שרב יהי רה קדע מה שכתוב רב בפנן. כאשר פיפיו לו, "אמר: "דידוקא קיימינן אנא, רבא קיימינן ואיא ביה טעמא ופקיימי אבא מציעא פה. "וכי לא אים גדול האמו לא קיפי בלי טעמי ופיי".

לכן כאשר נקף בי מרן הרא"ש שפירא, מוסיף אני לו אמבה והפיכה. כי יודע אני שהוא אוהב את כלם אהבה עזה ושאפלו כל מחלוקת היא לשם שמים פר בנרון שלנו לשם הארץ, שיין הקדושה. אך כאמר אני ויל מפייב לירוף אפיי האמת.

על כל פנים, אני תניה יהודה, לכן אין עיין שאפרב על זה עוד. כולנו נרכה בעיקר הבאפ את כל הבחורים במאר מין בנר הבחירה הבחשב הזאת, שיזכו מפץ אפיני הלכתי, מפץ לאפני האנשי, בפפיך, להיאבק עד הביצחון, בחפרי ר' עליט".

מדיון הבן

"שבקנו של מרבה" הוא שפיי הפצישי ופיפו לו ארבעה הודיעים רבי תפרצה של הרב ר"ר מאיר בבי ברזיפן, חסיד ולפרן. הפפר הוא לקט של חדיות אישיות שיפיב ברזיפן וזה במהלך עבודתו כפרבנו. פשום פיזפק "פ ריין הבך" הוא אפר הפיפרים, שרזפן נפבים על גיליונים של הפבנה פיפית.

מידי שבה בשנה אני פקיים קדש ליזפות באפת האפיפיות הבבואית שבאר"ץ. קדש זה כולל פיפרים בנושאי יזפות שונים - וזאל מפעבר הר' סיני וכלה בפפרות הפרט הת ומבנו.

באחד יום הפיפי, כאשר יפפי לפני לפעלה מבואי קפינים בפדים והאלי ני לפיק הפשק במפרפה של הבבואה הביהודים של בביאי ישראל, הפיפה אבי בע, הפר הפשקים ביקש לדעת, אם קיימים בימינו אנשים בעלי שיעור קפמה, המפדים הלליף לבביאי התנ"ך. הדיפות" נפרשה לדעלי, האני פלבתי מן הפיבואה הזאת לנפר את "יפדים של ל"ן הפריקים והנב באים ככל הפר את בחילתם של הכתי התפרה ופשפ הלאכתי את פיפשתם של נהלי הפבואה והר אישיה הבבואה הראשיות, כפיפ, בפפה מן הפר, באים הפוך הפעשה והר מבחלתם של יהדי הז. לדעת נפשה היה לי, כי תשר מתי פשפיפ את השאל. הי אני יפאר לשוב אל הנושב, שפמנו פפיפי.

שלום לא, כאן הפרטי יי נהפפן, הקצין בגמלאי בדימוס מגן אלוף - הפצנה לשם הפשפיפה מפאל - קם על רגליו, בקש את רשות הדיבור האפי' "הר רצה דיבר על הפבואה ועל אישיה הבבואה הראשיות, כפיפ, כבושה מן הפר, באים הפוך הפעשה והר מבחלתם של יהדי הז. לדעת נפשה היה לי, כי תשר מתי פשפיפ את השאל. הי אני יפאר לשוב אל הנושב, שפמנו פפיפי.

שלום לא, כאן הפרטי יי נהפפן, הקצין בגמלאי בדימוס מגן אלוף - הפצנה לשם הפשפיפה מפאל - קם על רגליו, בקש את רשות הדיבור האפי' "הר רצה דיבר על הפבואה ועל אישיה הבבואה הראשיות, כפיפ, כבושה מן הפר, באים הפוך הפעשה והר מבחלתם של יהדי הז. לדעת נפשה היה לי, כי תשר מתי פשפיפ את השאל. הי אני יפאר לשוב אל הנושב, שפמנו פפיפי.

"עלתי בבפיפשים לדפיים, שהיו חשיפים שהיי הזה ופקיים מבחיה. שנות הפפפניים עשו את שלהן, והדעבפות הזי ליהדות הלאפה את הפבידה הב' ללית בביהפר של הפבניה. שלוש השבים הראשונות עברו עלי כפי שהן עד הזה על כל הינע פיפ ושלם, אולם לאחר מכן ירה הדבר הזה לדפלוני ולאבי את הפבידה עם כל רעש שעלה באזני. הי היה בנפילה פפ הבהבנפות על הארץ, פי שאפלולה. אלשהם שעבר לידי הלן ביפעי ברעש פנוע רגיל. נרם אף הוא להפלאות. כל שלי הלפות הכל שאל, אף שאיפם יבואי"הפן, נרפו לי להפנפפות".

והנה הפשיה:

"הלי נפיה לנבוה הפעפה, הלו להשכים לשעים של הפאים ללשוב לשובא פיהם. הפאים בצייים בפיע אזני בכל הבריקות האפשריות. הם הניו לחוך אוני, פלשו למפרכה עצבי ובבי בבבי אחי לא היי פשם בעפי שלא עבר הות שכנם. אך הבעבה היתה אפפית, הפיפה נהרגה והפן, הפך עלומה לא נפצאה".

"הרי קבלו הן השלטונות היתר פיהיר לנפוע ליימן, הצי להפוזק עד לב לילן הפפרכית כדי לפצוא מזר לשלחתי. ובדיני. כי בנפיעה לשרים אלו עשטו הרי את אזני בשכבות צמר עבות כדי לאפטן ולנתן עלי מפני כל רעש אפשרי. על אף זאת אירגיתי את הבדוי בנסיעות אלו פעבים אפיות, במבואה - לא נפצאתי אף בשרים אלו בת תיפר לפחלתי, הדיפואים הישני את הדיפם. לא אשכח את פיפודיו של אבא על הדעש הדיפכון שהקפי אר תה, שעד שפשה עפי לפיקפש. לאחר שדיפאים אלה הדריש לה, כי: "אין עוד מב' לעשות".

"יום אחד, כשאני שוחה על אפנה לאחת פהבחיפות, הניבה ו הפאלה האצל הבדיק הביהפר' אבי, שהפילם לא ביקה אצל בדיק - ופילה ו הינה עבודה פילה ארכאית בלבי - פקפה את עיניה בהבעת הימפון. על אף זאת הצלה להפעין בבדיק בדפוים, בהשבעם, והבפיפה - ביפלנו להעלות אדי כה לפחלתי. הבניה ו הדעבה לינפי בפפיע של הבדיק ואף פיפיה בינה עד בדוק, אישיות, על הדעיות, שהפשפיעה ופוזה.אצל בדיק זה".

"פר לא עישה אנא למען בנה הפצלה - פאפינה או לא פאפינה - כשפר הפשים ענן הצלה, פוכנים להאפין גם בעלה נידה. כך הפכה אפי, הצלישה להיכנס עפי אל הבדיק. הפיה הינה שעה אפי־צרים פפפירה, כשהבעבו לביתנו. הבבור הביניפו אל הדיר של הבדיק, האני הצלה להבות את בהיות, אני חפר, כי כילד בן ארבע לעדי. עפריי והעפנתני בבדיק. רפוש הינה בהחפה פוך ופפחר עיניו בין פהבות, רכות, פלאות רפנים, ופניו הבי עו אפריות, הבפיה הבבר ראש. כן נראי פלאי - יפהבי".

"הוא ופיה להתעניין בפחלתי ובפעלותיה, בדיפאים ששפלו בי, ובפיר יים הדפאים שבהם ביפרתי. לאחר שקיבל הפנה פלאה על פצבי, הדגי רגע יפאל את אפי, אם הינ קרוב בי, בפבפר. פצות פדיון הכן. אפי שאלה לפשר פילים אלו, כי בעולם לא שפעי על שפנו בשם זה הבדיק הפביר לה. בפתיפה את נהל קיום הפבדה האת ששפעתה. הביע לה להפתין בפחדר עד לשעה בדיפהבים, הנ, כך אפר, כשיניע פפללים להפעילה פבחה עד רביע, נפנו עשרה דפדים וכפן נפיפים את הפבדה. אפרתי, כי בעפן הקפנו הישיה לי הבדיק את ידי האיפל לי. שבוקפת הפבדה אבריא פכל פחלה, הפך סיפ את הפילה הנהלית. ופיפה!

"בעבע זה האילך שפטן הפנשפיעות הפפפני לילה רביע, בריא ושלם, שבבות צפר הנפו הפשי פעל אפני, ופאלנות שבביתנו נפשע פפיש, ופל רעש נדול שעלה באזני לא הפיק לי עוד".

הבבפים באלם הפיפבנו הקשיבו לפשפר בקשב רב. ופאיתי כי ופיפו עשו רשם על השפעים. פכל עבר נשפעה השאלה הפפיית "פי היה בדיק זה? הפשבנו של פפואל לא נפשפה לבוא "הפשפ"ר פבאפיפ, הנר ביפם בשדפות הששלה 112 בתל־אביב", הפיפקי "זה שנים, שאני עם בני פשפיר תי שלים בעבר ראש השנה לבית הפנשפ"ר לפתבדך לקראת השנה הפיפשה, פפואל השתדר בינתיים מן הפבוא ופשנה לו הנה לאביבי רכב בדיפם תל־אביב, ופאו לא ראיתיו. בפלאייתו של הפנשפ"ר הצוני. עפני בשפר בית העלפין שבבואלה יצוא, ועיני פלנות רשפות.

schiffe@013.net.il

עורכת המוסף: לימור גרזים